

Mila's verhaal

Mila de Koninck

Docent

Die ongerustheid in de ogen van mijn leerlingen. Dat vergeet ik nooit meer.

Graasweert

“Ik had net koffie gepakt in de lerarenkamer. Het was dinsdag, en dan doe ik altijd iets leuks met de kinderen. De TV stond aan en iets trok mijn aandacht. Ik weet niet meer wat. Maartje, een collega, was er ook en samen keken we naar de eerste berichten over Zaventem.

Ik begreep het toen nog niet. Of ik wilde het niet begrijpen. “Shit”, hoor ik Maartje naast mij mompelen: “de kinderen komen zo!”. Ik denk dat dat mij uit mijn shock haalde, de kinderen moesten opgevangen worden. Maar ik wist het ook niet, wat ga je in hemelsnaam tegen ze zeggen?

Je maakt scenario's in je hoofd dan. Wat kan je verwachten? Hoe ervaren kinderen van 9 jaar dit? Maar je weet het eigenlijk niet. Je weet het eigenlijk pas als ze binnenkomen. En wat ik zag, die ongerustheid in de ogen van mijn leerlingen. Dat vergeet ik nooit meer. De kinderen wisten het toen al, het ging om een aanslag. “Zijn wij ook in gevaar? Komen ze hier ook? Weten ze waar ik woon?”. Zie die vragen maar eens te beantwoorden, terwijl je zelf ook bang bent.

Iedereen voelde zich onveilig. En niet alleen de kinderen, ook mijn collega's, zelfs mijn vrienden. Ik pak zelf de metro niet meer, ik doe het gewoon niet meer. De impact die dit op mij heeft gehad, en op iedereen. De hele maatschappij was geraakt. Dit had ik nooit verwacht.

En Lucas? Die kwam die dag niet naar school. De weken daarna ook niet trouwens. Zijn vader vloog die ochtend naar London.”